

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra En polsk Familie

Citation: Hauch, Carsten: "En polsk Familie: 1-2. - 1926", i Hauch, Carsten: *En polsk Familie: 1-2. - 1926*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hauch01val-shoot-idm140529614189952/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: En polsk Familie: 1-2. - 1926

flere italienske Sange med sielden Smag. Det forekom ham, der saalænge havde levet i England, langt borte fra de Lande, hvori Sangen har sit Hiem, som om han hørte en deilig Nattergal, der sad i en af Italiens duftende Myrthelunde, og udaandede sin Siæl i Toner. Siden efter sang hun, paa Opfordring, nogle franske Sange, der ogsaa vidnede baade om Færdighed og om et udmærket Foredrag.

Medens Emilie sang, stod Adalbert ved Siden af Alexandra og Leontine, da hun var færdig, vendte han sig til den sidste med de Ord: »Frøken Emilie har en meget smuk og udtryksfuld Stemme.« — Leontine syntes ei at høre hans Ord, thi hun svarede intet derpaa. — »Elsker De ikke Musik?« spurgte han endelig. — »Nei,« svarede Leontine, og fæstede sine dunkle Øjne paa ham med et Udtryk af Streng-
hed og Misfornøielse, »jeg hader Musik.« — »Tro hende ikke!« sagde Alexandra, men Adalbert maatte vel tænke paa de Beskyldninger, Emilie havde fremført imod hende, hvilke, ved denne Opførsel, endnu syntes at vinde i Vægt.

I dette Øieblik klang ogsaa Musik udenfor, en dyb mandig Stemme lod sig høre, der ledsagedes af Harpetoner. — »En Folkesanger!« udbrød Leontine, medens en stærk Rødme bedækkede hendes Kinder. — »Det er en Mand, der endnu husker gamle Melodier og bedre Tider!« anmærkede Czernim, men Litowski vinkede en Tiener, til hvem han hviskede et Par Ord i Øret, hvorpaa Tieneren gik ud, og kort efter taug Musiken. — »Har De sendt ham bort?« spurgte Leontine. — »Storfyrsten ynder ikke disse omvankende Sangere,« svarede Starosten, »det er mig derfor heller ikke tilladt at beskytte dem.« — »Men derfor er det dog os Andre tilladt at ynde dem,« gienmælede Leontine. — Starosten blev meget alvorlig ved disse Ord, men Emilie gav atter Samta-

len en mildere Vending: »Lad os dog høre ham,« sagde hun, »Herr von Litowski er saa bekjendt for sin Troskab, at han vel kan tillade sig, hvad Andre vilde betænke sig paa.« — »Det smerter mig, at jeg ikke kan opfylde Deres Ønske,« svarede Starosten, »nylig er der kommen en streng Ordre mod alle disse syngende Landløbere, det er derfor min Pligt at advare denne Vagabond, og hvis han ikke opgiver sit Haandværk, da maa jeg fængsle ham.«

»Sikkert findes der dog nogle af vore National-sange, der tiltale Dem,« sagde Adalbert. — »Jeg tilstaaer, at jeg, uden Hensyn til den Skade, de stifte, ingen Sands har derfor,« svarede Starosten, »thi de minde alle om en barbarisk Tid, og hvorledes kunne de Andet, da det er bekjendt, at de ere digtede af raae, uvidende Mennesker!« — »De Sange, der nu digtes, ere rigtignok regelmæssigere,« sagde Emilie, »de have desuden det Fortrin, at ogsaa de, der ere fødte udenfor Polens Skove, kunne forstaae dem.« — »Det gaaer her, som i den gamle Fabel,« svarede Czernim, »Nattergalen synger for vildt og uregelmæssigt, Gjøgen derimod holder en fastere Tact, den kan man derfor bedre forstaae.«

Adalbert forlod denne Aften Selskabet med stærke Fordomme mod Leontine, hvis lunefulde og sig selv modsigende Opførsel, efter hans Mening, ene lod sig forklare af Misundelse over Emilies Fortrin.

Da Adalbert næste Morgen besøgte sin Broder, fandt han ham i en ivrig Samtale med Alexandra, der stod soriklædt foran ham med sin Rosenkrands i Haanden. — »Nei,« raabte Casimir, i det hans Broder kom ind, »jeg er ikke stemt dertil, jeg gaaer ikke med dig.« — »Ak, du har ingen Tro, Casimir!« — »Det vil sige, jeg er et slet Menneske, ikke sandt?«